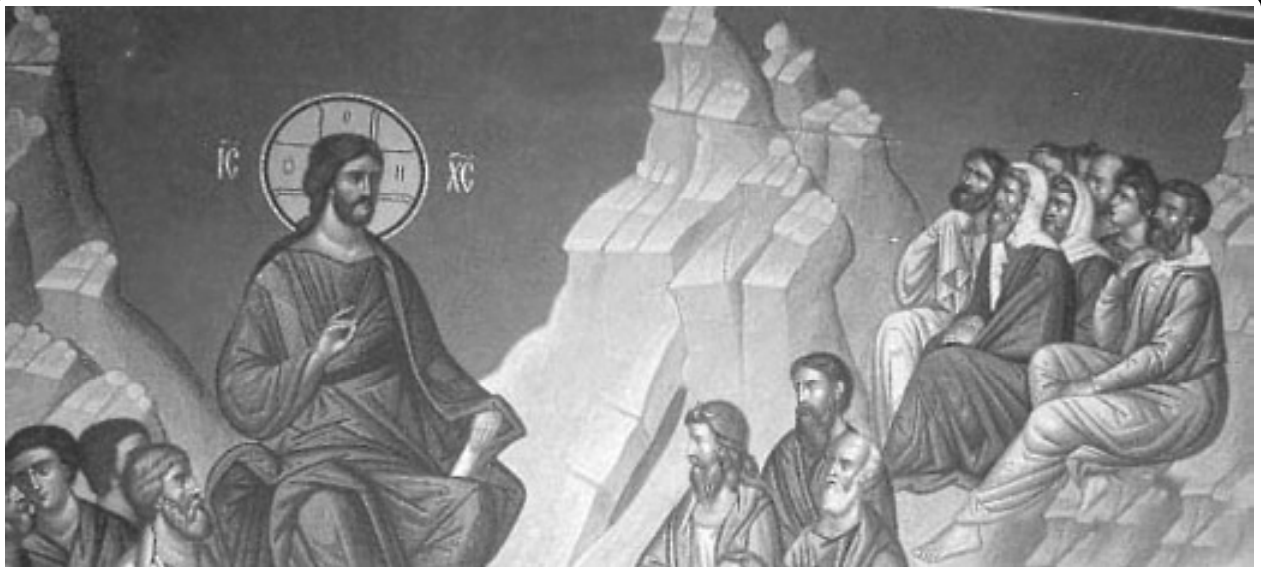

БОЖА ІСКРА

№ 8 (61) Серпень 2017 року

ВИДАЄТЬСЯ ЗА БЛАГОСЛОВЕННЯМ БЛАЖЕННІШОГО ОНУФРІЯ,
МИТРОПОЛИТА КИЇВСЬКОГО І ВСІЄЇ УКРАЇНИ

НАГІРНА ПРОПОВІДЬ

Після обрання апостолів Ісус Христос зійшов з ними з вершини гори і став на рівному місці. Тут чекали на Нього численні учні Його і безліч народу, що зібрався звідусіль з єврейської землі та із сусідніх з нею місць. Вони прийшли послухати Його й отримати зцілення від своїх хвороб. Усі ждали доторкнутися до Спасителя, тому що від Нього виходила сила, яка зціляла всіх.

Побачивши перед Собою багато людей, Ісус Христос, оточений учнями, зійшов на гору

і сів, щоб учити народ.

Спочатку Господь вказав, якими мають бути Його учні, тобто усі християни. Як вони повинні виконувати Закон Божий, щоб здобути блаженне (тобто вищою мірою радісне, щасливе) вічне життя у Царстві Небесному. Для цього Він дав дев'ять заповідей блаженства. Потім Господь дав учення про Провидіння Боже, про неосудження інших, про силу молитви, про милостиню та про багато чого іншого. Ця проповідь Ісуса Христа називається нагірною.

Так, у ясний весняний день, при тихому віянні прохолоди з Галилейського озера, на схилі гори, вкритої зеленню і квітами, Спаситель дає людям Новозавітний Закон любові.

У Старому Завіті Господь дав Закон у безплідній пустелі, на горі Синай. Тоді грізна темна хмара застигла вершину гори, гримів грім, миготіли блискавки і лунали звуки труб. Ніхто не наслідювався наблизитися до гори, крім пророка Мойсея, якому Господь вручив десять заповідей Закону.

Тепер же Господь оточений щільним натовпом народу. Усі намагаються підійти ближче до Нього і торкнутися хоча б краю

одягу Його, щоб отримати від Нього благодатну силу. І ніхто не відходить від Нього без утіхи.

Старозавітний Закон є закон суворой правди, а Новозавітний Закон Христів - закон Божественної любові і благодаті, який дає людям силу виконувати Божий Закон. Сам Ісус Христос сказав: "Я прийшов не порушити закон, а виконати".

СВЯТІ МУЧЕНИКИ ФЛОР І ЛАВР

Свята Церква вшановує 18 серпня (31 серпня за новим стилем) пам'ять святих мучеників Флора і Лавра. Згадуючи священну кончину їх, Церква дає змогу нашому християнському серцю на хвилинку зупинитися у своєму поступальному рухові вперед та озирнутися назад, до її історії, яка дуже багата фактами духовного життя християн - святих, мучеників, преподобних.

Цю давню історію і належить нам сьогодні згадати, дорогі браття і сестри, щоб розумом і серцем відчувати, як зароджувалася, міцніла й зростала наша Свята Церква.

Життя та християнські подвиги святих мучеників Флора і Лавра явили собою яскравий приклад самовідданого служіння ближнім у дусі любові милосердя. Ми, християни, сьогодні особливої уваги надаємо євангельському вченню про любов. Треба завжди пам'ятати, що Бог наш є любов. Ми ніколи не повинні забувати про те, хто наш ближній. Ним може бути кожен, кого ми зустріли в дорозі, хто потребує нашої допомоги, людського співчуття, розумної поради як у дні скорботи, так і в хвилини радості.

Згадаймо праведне життя святих мучеників Флора і Лавра для того, щоб зрозуміти, чому воно таке рідне і близьке простим віруючим; у зв'язку з чим їхні імена назавжди залишилися у священному літописі Церкви?

Святі Флор і Лавр були рідними братами-християнами. Вони жили у другому столітті спочатку в східній половині Римської імперії, а згодом оселилися в Іллірії (Балканський півострів). Брати були вправними каменотесами, тому Лікаон, правитель Іллірії, послав їх до сусідньої області, щоб таким чином прискорити там будівництво язичеського храму. Святі брати старанно виконували доручену їм роботу, а

зароблені гроші роздавали бідним. Вони сумлінно молилися та дотримувалися посту. Одного разу трапилось нещастя: синові місцевого жерця Мамертина уламком каменя сильно поранило око. Однак після молитов Флора і Лавра, пошкоджене око поправилось. Ці події сприяли тому, що й сам Мамертин, батько хворого юнака, головний жрець ідоляського храму, навернувся до віри в Христа.

Коли язичеський храм був збудований, християни, а їх на будівництві було майже триста чоловік, виявили бажання присвятити його Істинному Богові. Для цього у східній частині храму був поставлений Хрест. Перед ним віруючі разом з праведними братами стали на молитву Богові, в Тройці Святій прославленому, поклонялися Йому і дякували за всі дари і благодіяння, які посилалися Ним у життя.

Всі ці події були тільки початком того великого

шляху до Царства Божого, на який стали християни разом з братами Флором і Лавром. Нечуваний раніше випадок, коли храм, призначений для язичеського ідолослужіння, освятили і зайняли християни, відразу став відомий правителю області і язичники не затрималися з жорстокою помстою. Всіх християн-будівельників можновладець засудив на спалення. Флора ж і Лавра відправили в Іллірію. Лікаон, після того, як повністю переконався в їхній непохитній відданості Христові, наказав укинути братів у порожню криницю і засипати землею.

Через багато років мощі святих мучеників були знайдені нетлінними і перенесені до Константинополя.

Такий праведний життєвий шлях пройшли святі мученики Флор і Лавр, являючи нам, православним християнам, зразок для наслідування.

У кожного з нас, дорогі

браття і сестри, в житті є чимало турбот і обов'язків. Однак, крім земного клопоту, нам треба дбати і пам'ятати про основне - про вічну долю своєї душі. Питання про особисте спасіння християнина, про шляхи до Вічного Царства Божого, Царства правди і любові є особливо важливим питанням християнської етики, адже воно стосується не тільки догматичних питань християнської релігії, особистої участі християнина в богослужбовому житті церкви й питань відносин віруючих у християнській общині, у сім'ї та суспільстві. Ці одвічні питання релігії та моральності корисно нам розглянути у світлі сьогоднішнього свята - дня пам'яті святих мучеників Флора і Лавра, розглянути для того, щоб зрозуміти для себе наступне: "А як змогли святі брати жити в миру, у язичеському оточенні і спастися?" - це не порожня цікавість, а життєво необхідне питання для християнина.

Для нас, для нашого духовного зростання, дорогі браття і сестри, особливо важливі наступні моменти з життя святих мучеників. Насамперед, вони, обтяжені щоденною фізичною працею, знаходили для себе час не тільки вивчати заповіді Христові, а й творили милостиню бідним. Їхні релігійні переконання знаходили практичне втілення та підтвердження в добродійності, справах милосердя. Їхня віра в Бога не була чисто теоретичним розумовим переконанням, якоюсь абстракцією, а виражалась у практичних корисних вчинках. Такі для нас, православних християн, наша віра повинна бути не умоглядним поняттям, а проявлятися в реальних справах для блага наших рідних і близьких, для Святої Церкви і Вітчизни.

**Закінчення
на 3-й сторінці.**

СВЯТІ МУЧЕНИКИ ФЛОР І ЛАВР

**Закінчення.
Початок
на 2-й сторінці.**

Нехай це буде діяльність на благо сиріт і самотніх, потерпілих від стихійних лих, інвалідів. Допомогайте кожному, хто потребує вашої допомоги і не тільки матеріально. Інколи ми можемо врятувати людину добрим словом, ласкавим поглядом. Наша посильна поміч може бути виражена словами вітих та товариської підтримки.

Головним смислом благочестивого життя святих мучеників Флора і Лавра було прагнення досягнути Царства Божо-

го. Саме для цього вони багато працювали, роздавали милостиню, творили чудесні зіцілення.

Живучи в миру, брати-подвижники показали нам чудовий зразок духовного самовдосконалювання. Їхнє служіння Богові - хороший приклад для нас, адже і ми живемо серед людей, працюємо на мирській роботі. Давайте ж, дорогі браття і сестри, кожну хвилину пам'ятати християнський подвиг святих мучеників Флора і Лавра, виконувати євангельські заповіді любові, Христової правди та істини.

Ісус Христос не тільки подав нам зразок істинного життя, а й Сам пере-

жив важкий урок самопожертвування, бо Він не тільки робив людям добро, зіцілював слабих та воскрешав мертвих, але і все Своє земне життя віддав в ім'я спокутування усього людства від гріховних пут гріха, зла і смерті. Господь наш спокутував Своєю Кров'ю кожну людину. Життєвий урок досягнення Царства Божого на землі витримали і святі апостоли нашого Божественного Учителя і Господа. Цей життєвий шлях пройшли святі мученики, святителі, преподобні і всі християнські подвижники. Пройшли тому, що шукали Царства Божого і в ім'я цього Царства вони до-

сягли досконалості, віри та любові. Словами апостола Павла, святі "вірою перемали царства, творили правду, одержували обітницю, затуляли пащі левів, гасили силу вогню і уникали вістря меча, зміцнювались від немочі, були сильні на війні, проганяли полки чужинців.

Свята Церква, звертаючись до святих мучеників, співає: "Яко начатки естества Насадителю тварі вселенная приносіть Ти Господи, богоносна мученики і тех молитвами в міре глибоце Церков Твою, житійство Твоє, Богородицею соблюди, Многомилостиве".

ЗАПОВІДІ БЛАЖЕНСТВА

Ісус Христос, Господь і Спаситель наш, як люблячий Отець, вказує нам путь, або діла, через які люди можуть увійти в Царство Небесне, Царство Боже. Усім, хто виконуватиме Його заповіді, або заповіді, Христос обіцяє, як Цар неба і землі, **вічне блаженство** (велику радість, найвище щастя) в майбутньому вічному житті. Тому таких людей Він називає **блаженними**, тобто найбільш щасливими.

1. Блаженні убогі духом (смирненні), **бо їхнє є** (тобто їм буде дано) **Царство Небесне**. Убогі духом - це такі люди, які відчують і усвідомлюють свої гріхи і недоліки душевні. Пам'ятають вони, що без помічі Божої нічого доброго самі зробити не можуть, а тому нічим не хваляться і не пишаться, ні перед Богом, ні перед людьми. Це - люди смиренні.

2. Блаженні ті, що плачуть (від гріхів своїх), **бо вони втішаться**.

Ті, що плачуть, - люди, які сумують, плачуть через свої гріхи та

душевні недоліки. Господь простить їм гріхи. Він дасть їм ще тут, на землі, вітиху, а на небі вічну радість.

3. Блаженні лагідні, бо вони успадкують (отримають у володіння) **землю**. **Лагідні** - люди, які терпляче переносять усілякі біди, не засмучуючись (не звинувачуючи Бога), а смиренно терплять усілякі кривди й образи від людей, не сердячись ні на когось.

Вони успадкують небесні оселі, тобто нову (оновлену) землю в Царстві Небесному.

4. Блаженні голодні і спраглі правди (ті, що бажать правди), **бо вони наситяться**. **Голодні і спраглі правди** - люди, які від усього серця бажать правди, як голодні - хліба, а спраглі - води, просять у Бога, щоб Він очистив їх від гріхів і допоміг їм жити праведно (бажають виправдатися перед Богом).

Бажання таких людей будуть виконані, вони наситяться, тобто будуть оправдані.

5. Блаженні милосердні, бо вони помилувани

будуть.

Милосердні - люди, у яких добре серце, - милосердні, співчутливі до страждань, готові завжди допомогти, чим можуть, усім, хто потребує цього. Такі люди самі будуть помилувані Богом, їм буде явлена особлива ласка Бога.

6. Блаженні чисті серцем, бо вони Бога побачать.

Чисті серцем - люди, які не лише остерігаються поганих вчинків, але й душу свою намагаються зробити чистою, тобто охороняти її від поганих думок і бажань. Вони і тут близькі до Бога (душею завжди відчують Його), а в майбутньому житті, у Царстві Небесному, вічно перебуватимуть з Богом, бачитимуть Його.

7. Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться.

Миротворці - люди, які не люблять ніяких сварок. Вони самі намагаються жити з усіма мирно і дружно й інших мирити одне з одним.

Вони уподібнюються Синові Божому, Який прийшов на землю, щоб

примирити людину, що згрішила, з правосуддям Божим. Такі люди будуть названі синами, тобто дітьми Божими, і будуть особливо близькі до Бога.

8. Блаженні гнані за правду, бо їхнє є Царство Небесне.

Гнані за правду - люди, які так люблять жити за правдою, тобто за Божим Законом, за справедливістю, що терплять і зносять за цю правду усілякі гоніння, злидні й біди, але нічим не зраджують їй. Вони за це одержать Царство Небесне.

9. Блаженні ви, коли ганьбитимуть вас і гнати будуть, і зводитимуть на вас усілякі лихослів'я та наклепи - Мене ради. Радуйтеся і веселіться, бо велика нагорода ваша на небесах.

Тут Господь говорить, коли вас будуть ганьбити (знучатися з вас, лаяти, нечесити вас), утискувати й обмовляти (зводити наклепи), і все це ви терпітимете за свою віру в Нього, то не сумуйте, а радійте і веселіться, тому що на вас очікує велика, найбільша нагорода на небесах, тобто особливо високий ступінь вічного щастя.

ОБРАННЯ АПОСТОЛІВ

Поступово число учнів у Ісуса Христа збільшувалось. Якось, знаходячись в Галилеї, Ісус Христос зійшов на одну гору помолитися і провів у молитві всю ніч. Коли ж настав день, Він покликав учнів Своїх, обрав з них дванадцятьох і назвав їх апостолами, тобто посланцями, тому що Він посилав їх для проповіді Свого вчення.

Ось імена дванадцяти апостолів:

1. **Симон**, якого Спа-

ситель назвав **Петром**.

2. **Андрій**, брат Симона Петра, названий **Первозванним**.

3. **Яків** Зеведеїв.

4. **Іоан** Зеведеїв, брат Якова, названий **Богословом**. Цих двох братів, Якова та Іоана, за їхню полум'яну ревність Спаситель назвав Воанергес, тобто сини грому.

5. **Пилип**.

6. **Нафанаїл**, син Фоломея, і тому названий **Варфоломієм**.

7. **Фома**, названий

також **Дідимом**, що означає Близнюк.

8. **Матфей**, інакше **Левій**, колишній митар.

9. **Яків**, син Алфея (по-іншому Клеопи), називався меншим на відміну від Якова Зеведеєвого.

10. **Симон**, називався також **Кананіт**, по-іншому **Зилот**, тобто ревнитель.

11. **Іуда** Яковів, він також носив імена: **Левей і Фаддей**.

12. **Іуда** Іскаріотський, який згодом і зрадив Ісуса.

Апостолам Господь дав силу зціляти хворих, виганяти бісів і воскрешати мертвих...

Він також посилав їх на проповідь... Коли апостоли повернулися з проповіді, то з радістю говорили: "Господи! Біси підкорюються нам від імені Твого". Він же сказав їм: "Не тому радійте, що духи вам підкорюються, а радійте від того, що імена ваші написані на небесах", тобто радійте не чудесам, які дані вам для проповіді, а радійте тому, що ви одержите блаженство і вічне життя з Богом у Царстві Небесному.

Крім учнів, постійно ходили за Ісусом і деякі жінки, Ним зцілені, які служили Йому своїм майном. Їхні імена: Марія Магдалина (з міста Магдала), з якої Ісус вигнав сім бісів, Іоана, дружина Хузи, Іродового управителя, Сусанна та багато інших.

ПОЕЗІЯ

МАРІЯ

Уривок з поеми

*Радуйся, ты бо
обновила еси зачаття
студно.*

*Акафіст Пресвятей
Богородиці. Ікос 10.*

Все упованіє мое
На тебе,
мій пресвітлий раю,
На милосердіє твоє,
Все упованіє мое
На тебе, Мати, возлагаю.
Святая сило всіх святих,
Пренепорочная, благая!
Молюся, плачу і ридаю:
Воззри, Пречистая, на їх,
Отих окрадених, сліпих
Невольників.

Подай їм силу
Твого мученика Сина,
Щоб хрест-кайдани
донесли
До самого, самого краю.
Достоинопітая! благаю!

Тарас ШЕВЧЕНКО.

Просимо читачів газети помолитись про здоров'я рабів Божих Юлії, Марини, Сергія, Олени, Арсенія, Ангеліни, Ксенії, Анатолія, Віктора, Людмили, Вікторії, Ольги, Миколая, благодійників Едуарда і Тетяни.